

Με αφορμήν το λήγον έτος 2009, αφιερωμένον εις την ζωήν και το έργον του ανθρωπολόγου και φυσιοδίφου Καρόλου Δαρβίνου εις όλας σχεδόν τας μεγάλας πόλεις της Ελλάδος διωργανώθησαν επετειακαί εκδηλώσεις απευθυνόμεναι εις ευρύτερον η ειδικόν κοινόν καθώς και εις ολόκληρον τον κόσμον πραγματοποιήθησαν εκθέσεις και συνέδρια δια να τιμήσουν το έργον του Βικτωριανού «επαναστάτη».

Ειδικώτερα στη χώρα μας με το τελευταίο βιβλίο γνωστού Βιολόγου και Ακαδημαϊκού, τιμήθηκαν τα 200 χρόνια από την γέννηση του Δαρβίνου και τα 150 χρόνια από την δημοσίευση του βιβλίου του «Η καταγωγή των ειδών». Όλες αυτές οι εκδηλώσεις πυροδότησαν δια μια εισέτι φορά την διάδοση της εξελικτικής θεωρίας, που αποδίδει την σύνθεση, αρμονία και απερινόητη νόηση και σοφία, που εκφράζεται δια του κτιστού κόσμου στον απρόσωπο, ασυνείδητο και τυχαίο μηχανισμό της δήθεν φυσικής επιλογής και της δήθεν κοινής καταγωγής των ζωντανών ειδών.

Το μεγάλο ψεύδος

Η εύλογος αντίρρηση εις όλον αυτόν τον καταιγισμόν της αντιεπιστημονικής μεθόδου που ενώ δήθεν καταλύει το θρησκευτικό κοσμοείδωλο περί δημιουργίας και περί ευφυούς σχεδιασμού, ουσιαστικώς υψώνει το έωλο, αβάσιμο και ανεπέριστο επιστημονικώς και λογικώς κοσμοείδωλο της ασυναρτήτου τυχαιότητας, ως αιτίας και ουσίας του εκπληκτικής συνθέσεως και αρμονίας κόσμου, επιγραμματικώς χρεωστούμεν εις απάντησιν της όλης αυτής αντιεπιστημονικής και αντιλογικής και εξ εμπαιθείας και μίσους κατά του Δημιουργού κινουμένης διαδικασίας, να καταθέσωμεν προς τον ευσεβή λαόν απλάς σκέψεις που αφορούν την ψευδεστάτην και κακότροπον εξελικτικήν θεωρίαν και αποδεικνύουν ότι ο κόσμος είναι δημιούργημα της απερινοήτου σοφίας και αγάπης του εκτός αυτού υπάρχοντος Τρισαγίου Θεού κατά την υπέροχον έκφρασιν του ιερού ψαλμωδού: ποιήσιν δε χειρών αυτού αναγγέλει το στερέωμα (Ψαλμ. 18,1). Βεβαίως αι πλέον σύγχρονοι φυσικαί θεωρίαι της σχετικότητας του Αϊνστάϊν, της απροσδιοριστίας του Χάϊζμπεργκ και των κβάντα του Μάξ Πλάνκ, αλλά και αρκεταί νεώτεροι καταδεικνύουν την σαθρότητα της εξελικτικής θεωρίας, που αποδίδει την ύπαρξη του κόσμου στην τυχαιότητα και στην μηχανοκρατία της φυσικής επιλογής. Αι επιστημονικαί και φιλοσοφικαί αποδείξεις κατά του μεγάλου του ψεύδους που συντηρούν γνωστοί διεθνιστικοί κύκλοι τυγχάνουν:

1. Το πεπερασμένον του υλικού σύμπαντος. Ο μαθηματικός τύπος του Αϊνστάϊν $E=mc^2$ ήτοι ότι η ενέργεια ισούται προς το γινόμενον της μάζης επί το τετράγωνον της ταχύτητος του φωτός, την αλήθειαν ταύτην ακριβώς βεβαιεί διότι η ύλη-μάζα και η ενέργεια είναι εν και το αυτόν νόμισμα. Η συμπαντική ύλη σχηματίζεται εν τω συνόλω της εκ χημικών στοιχείων, τα βασικά συστατικά των οποίων είναι μονάδα σταθεραί, δηλαδή πεπερασμένα σωματίδια ηλεκτρισμού ορισμένης μάζης και ως εκ τούτου έχει τέρμα-όρια ως βεβαιεί και η σύγχρονος αστροφυσική, το σύμπαν είναι σφαιρικόν κυρτόν κατά την θεωρία της σχετικότητας με διάμετρον έχουσαν μήκος δέκα περίπου δισεκατομμυρίων ετών φωτός. Επομένως το υλικόν σύμπαν ως πεπερασμένον είναι υλικόν δημιούργημα «εξ ουκ όντων», είναι

αποτέλεσμα-αιτιατόν και ως τοιούτον δεν είναι άναρχον, δεν δύναται να έχει την αιτίαν της υπάρξεώς του εν εαυτώ και είναι παραλογισμός να ισχυρίζεται τις, ότι προήλθεν εκ του μηδενός η είναι αυταπάτη. Ο χώρος και ο χρόνος μπορούν να νοηθούν μόνον, αφ ης το υλικόν σύμπαν εδημιουργήθη «εξ ουκ όντων». Το πεπερασμένον υλικόν σύμπαν είναι δημιούργημα άλλης ουσίας και υπάρχει που, διότι αντίκειται εις την λογικήν, ότι εκ του απαισίως χαινόντος μηδενός και εκ της ανυπαρξίας εδημιουργήθη το ασυλλήπτου κάλλους αρμονίας και τάξεως υλικόν σύμπαν και ότι υπάρχει εις το μηδέν, το οποίον κατά την λογικήν και την επιστήμην σημαίνει άρνησιν υπάρξεως. Το υλικόν σύμπαν απο τελεί την μεγαλειωδεστέραν απόδειξιν υπάρξεως του αληθούς Θεού, διότι διακηρύσσει τούτο, ότι υπάρχει ετέρα ουσία άπειρος, μη ύλη, ακατάληπτος και απερινόητος, ήτις το έφευεν «εξ ουκ όντων» εις το είναι δημιουργικώς, ότι η άπειρος αυτή «μη ύλη-ουσία» είναι αναίτιος και άναρχος άλλως θα ήτο και αυτή πεπερασμένη, ότι προς την άπειρον ταύτην και μη ύλην-ουσίαν το υλικόν σύμπαν έχει σχέσιν αιτιατού προς αίτιον. Η άπειρος αυτή «μη ύλη-ουσία», την οποίαν «πνεύμα» απεκάλεσεν ο ενανθρωπήσας Λόγος (Ιωάν. δ, 24) είναι οντότης ενσυνείδητος, την οποίαν αποκαλούμεν Θεόν, που ενέχει τον λόγον και την αιτίαν «του εαυτού είναι εν εαυτώ», είναι αναίτιος και άπειρος.

Το αγεφύρωτον χάσμα

2. Ωσαύτως η αέναος διηλεκτική κίνησις, αλλοιώσις, μεταμόρφωσις της συμπαντικής ύλης-μάζης υπό το κράτος ατέγκτων φυσικών νόμων (εννόμων δυναμικών νομοτελειών) προς επιτέλεσιν και πραγμάτωσιν πάντοτε ορισμένων σκοπών μαρτυρεί ότι είναι δημιούργημα εν τω συνόλω της διότι την αιτίαν της κινήσεως, τροπών και μεταμορφώσεών της έχει εκτός αυτής, καθ όσον αυτή δεν έχει συνείδησιν του εαυτού της. Οι αιώνιοι, αϊδιοι, αναλλοίωτοι φυσικοί νόμοι δια των οποίων πραγματοποιείται ο τελολογικός σκοπός του κόσμου διότι η διηλεκτική, κινουμένη, τρεπομένη, αλλοιουμένη ύλη, η εξ αλόγων σωματιδίων μάζης ηλεκτρικής αποτελουμένη, δεν είναι δυνατόν να εκπορεύει δυνάμεις εννόμους σταθεράς και ατρέπτους και να υποταγή συνάμα εις αυτάς, διότι εκ «πηγής-μάζης» στερουμένης νοήσεως, ειδέναι και συνοχής δεν είναι δυνατόν να προέλθουν δυνάμεις δια των οποίων εκδηλούται άπειρος σκοπιμότης, σοφία και πρόνοια επιμαρτυρεί την ως άνω αλήθειαν, το αγεφύρωτον χάσμα μεταξύ ανοργάνου και οργανικής ύλης αποδεικνύει ότι η συμπαντική ύλη διακρίνεται εις δύο βαθμίδας, την ανόργανον (ηλεκτρόνια, άτομα, σωματίδια, στοιχεία, αέρια, υγρά, ορυκτά) και την ενόργανον ή ζώσαν με τις μυριάδες των γενών των ενοργάνων όντων. Η μεν πρώτη υπακούει ως όγκος, εις τον παγκρατή νόμον της βαρύτητος χαρακτηρίζεται δια της μηχανικής κινήσεως η δε δευτέρα διακρίνεται από οργανικής-ζωϊκής κινήσεως, θρέψεως, οργανικής αφομοιώσεως και καταλαγής της ύλης, κινήσεως πάντοτε σκοπίμου, με ορισμένας και αναλλοιώτους ικανότητας προσαρμογής και επιλογής και με ικανότητα αναπαραγωγής και διαιωνίσεως δι' ορισμένων συστημάτων, οργάνων και τρόπων αναπαραγωγής. Το αγεφύρωτον χάσμα μεταξύ ανοργάνου και οργανικής ύλης επεκτείνεται και μεταξύ των διαφόρων ενοργάνων όντων επικυρουμένου του αποφθέγματος παν ον μόνον εξ ομοίου όντος γεννάται και αναπαράγεται καταρριπτομένων ούτω των αντιεπιστημονικών και αντιλογικών θεωριών τόσο της αυτομάτου γενέσεως των ενοργάνων όντων όσο και της εξελίξεως αυτών.

3. Η οργανική διάπλασις και η ζωή των ενοργάνων όντων με την απερινόητον σοφίαν, αρμονίαν, νομοτέλειαν, πρόβλεψιν που εις κάθε εχέφρονα δημιουργεί το θάμβος, την

έκσταση και την υπέρβαση.

Η ανθρωπίνη ψυχή

4. Αι ιδιότητες των κατωτέρων του ανθρώπου εμψύχων όντων και η ανθρωπίνη ψυχή. Τα ένστικτα, ορμέμφυτα εις τα κατώτερα του ανθρώπου έμβια όντα, μη προϋπάρχοντα εις την ανόργανον ύλην ως και η δια του ανθρώπου μόνον αμέσως εκδηλουμένη ενσυνείδητος νόησις και η αυτεξουσία βούλησις αποδεικνύουν την εκ του απερινοήτου Νοός σύνθεσιν και δημιουργίαν αυτών. Ιδιαιτέρως η ανθρωπίνη ψυχή είναι ενσυνείδητος πνευματική και ελευθέρα υπό στασις κατ εικόνα του Θεού.

Η αρμονία του σύμπαντος

5. Η αρμονία του υλικού σύμπαντος και η ασύλληπτος μαθηματική τάξις και σκοπιμότης εις αυτό οδήγησαν τα εξοχώτερα πνεύματα της οικουμένης δια μέσου των αιώνων να καταθέσουν ως ευλαβείς προσκυνηταί της θείας δυνάμεως και σοφίας το θάμβος τους και την έκπληξή τους διότι όπως εις τα ελάχιστα συστατικά της συμπαντικής ύλης ούτω και εις τας κινήσεις και αλληλεπιδράσεις των αφαντάστων υλικών όγκων των ουρανίων σωμάτων, τα οποία δι ιλιγγιωδών ταχυτήτων διατρέχουν το υλικόν σύμπαν εκδηλούαι η ασύλληπτος δύναμις, σοφία και πρόνοια ενός εξωκοσμίου και υπερυλικού Θεού. Οι όγκοι των ουρανίων σφαιρών, ομάδων γαλαξιών ως και συστροφών αυτών, αι αποστάσεις, αι έλξεις και απώσεις των, αι ταχύτηται και ακτινοβολίαι, αι αλληλεπιδράσεις αυτών είναι προδήλως απολύτως προϋπολογισμένα μεθ' υπερμαθηματικής ακριβείας. Ως εκ τούτου καιτοι ιλιγγιωδώς περιφέρονται πέριξ ορισμένων κέντρων ουδεμία δια μέσου των αιώνων παρουσιάζεται διαταραχή.

Κατόπιν των εκτεθέντων παρίσταται η προσπάθεια των γνωστών κύκλων να αποδώσουν το θαύμα της ζωής εις την τυχαιότητα και την ασυνειδησίαν και ανυπαρξίαν του μηδενός ως το πλέον χαρακτηριστικό γνώρισμα του τραγικά πεσμένου και αποτυχημένου ανθρώπου, που συμπνίγεται στην χοϊκότητα και αδυνατεί να αναχθή από την κτίση στον κτίσαντα».

Υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 25 -12-2009